

Az ÁBÉCÉ meséje

Írta: Alina Nelega

Fordította: Nemes Csilla

Illusztrálta: Liviu Boar, Faluvégi Zsolt

Volt egyszer, hol nem volt. Ez a mese, kedves gyerekek, pontosan a mi iskolánkban történt meg két elsős kislánnyal. Hogy? Nem tudjátok, hogy hol van az első osztály? Hát a második emeleten, az igazgatóság fölött!

Azt hiszem, hogy Emmát meg Ellát nagyon jól ismeritek, az ikreket, akik középen ülnek, a harmadik padban. Dehát ki ne ismerné őket? Egész áldott nap játszanak, ugróköteleznek, ugróiskolát rajzolnak a járdára, – persze azzal a krétával, amit titokban elcsennek az osztályból, és lám, emiatt van, vagyishogy, emiatt nincs kréta a krétatartóban... – aztán fára másznak, megcibálják a kutyusok fülét... Egyszóval lehetetlenség ezeket a csintalan kislányokat észre nem venni...de végsősoron, hogyha szeretnétek tudni, amúgy nagyon helyes kis teremtések.

Habár ikrek, mégis különböznek: Emmának kékeszöld szeme és húsz szeplője, Ellának pedig zöldeskékes szeme és tizenkilenc szeplője van.

Láthatjátok, hogy az igazság az, hogy nagyon különböztek egymástól.

Azon a napon, amelyiken mindez történik, Emmának és Ellának sürgős elolvasnivalója akad: egy szó, amely egyszerű és ... nagyon ízletes. Tehát a tanítóbáccsival együtt

szépen elkezdik kibetűzni:

Emma: Aaaaaaaaa.....lllllllllöö.ö.öööö.....

AL....

Tanító: Igen...

Emma: Al, al, al, alalalal...lalalala....

Tanító: Ej, Emma, Emma, Emma... Egyáltalán nem figyelsz... Ella, kérlek ismételd

te is utánam: AL – MA, ALMA

Ella: AL – MA...MA

Emma: MAMA

Mindketten: Mamamamma..mamm!..

mamm!...hahahahaaa

Tanító: Ej, lányok, lányok!

Mindketten: ööö...mi nem tudjuk, és nem is akarjuk ezeket tudni..nem akarunk olvasni! Tanító: De, hogyhogy?

Emma: Én én a babáimmal szeretek játszani...

Tanító: De...dehát az ábécét meg kell tanulni!

Ella: És én, én meg a labdával szeretek...játszani...

Tanító: Dehát az ábécé is fontos!

Emma: De ezek a betűk nekünk nem kellene...semmire se jók...Olyan unalmasak...

Ella: ..és gögösek!

A tanítóbácsinak nem volt mit tennie. Kénytelen volt kiengedni őket játszani, egész naphosszat! Amíg be nem esteledett.

Miközben ugróköteleztek, egy dalcskát énekelgettek, amelyet saját maguk találtak ki, és valahogy így hangzott:

Irkafirka az irkában
Nem vagyunk az iskolában!
Három póknak kilenc lába,
Úgysem megyünk iskolába!

Mi csak játszunk boldogan,
Reggel, este, gondtalan,
Minek nekünk iskola!

Egyikünk se ostoba!

Emma: Oh, de elfáradtam...És nézd, este lett...És ááá...álmos lettem...

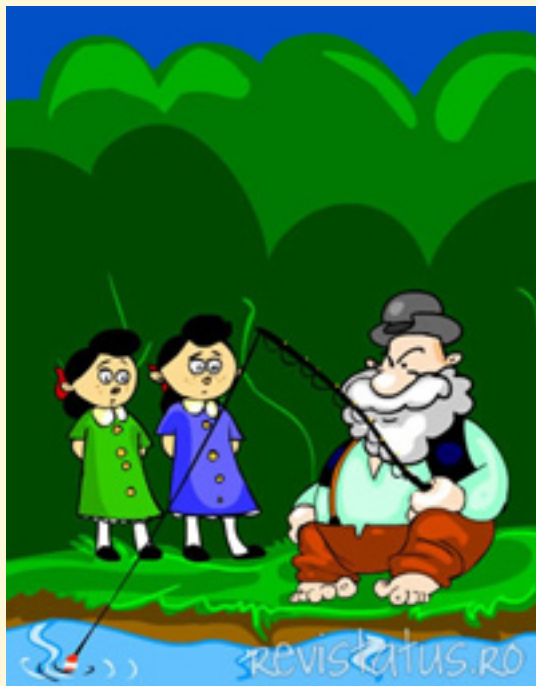
Ella: Én is álmos lettem.

Ella és Emma most éppen mélyen alszanak, hisz a játszásban nagyon elfáradtak. De ők nem tudják, hogy betűk nélkül a világ veszélyben lenne.

A betűk mindenütt ott vannak, nélkülük nem boldogulunk. Nem léteznének levelek, mert nem léteznének postacímek. A szilvalekvárt lecsónak néznénk, hogyha nem lennének a befőttesüvegek felcímkézve. De még az is megeshetne, hogy nem tudnánk, hogy kik vagyunk, hisz a saját neveinket is szintén betűkkel írjuk le. Nem létezne pénz, mert a bankjegyeken szintén sok a betű, sőt szinte azt mondhatnánk, hogy a pénzt valójában betűkből rakták össze. De mégis a legszomorúbb az lenne, hogyha nem lennének könyvek.

Sem filmek, sem számítógép, sem közlekedési jelek, semmi, semmi, semmi! A mi világunk, kedves gyerekek, betűkből épült fel. És az első, a legfontosabb hely, ahol ezek a betűk összetalálkoz-

nak egymással, az az ábécéskönyv. Úgy, hogy elképzélhetitek, kedveseim, hogy az ábécéskönyv betűi mennyire megsértődhettek, amikor mindezt meghallották. El is határozták tüstént, hogy megleckéztetik a két kislányt, és szépen, lassan, észrevétlenül be is lopakodtak az ikrek álmaiba. Emma és Ella, mivelhogy ikrek voltak, szóról-szóra ugyanazt álmodták.

Ígyhát Emma és Ella a tóparton ébredtek fel, ahol egy borzasztó mogorva ember halászgatott, akit Morgó bácsinak hívtak, és lássatok csudát, a halak helyett csupa betűket fogott ki tóból a halászbójával. Magasan az égen szintén betűk röpdöstek. Az úton pedig az emberek és az állatok helyett is ugyancsak betűk jöttek-mentek fel s alá, keresztül-kasul, hosszában-szélkében, kedvük szerint: kis és nagybetűk, döltek vagy függőlegesen, kézzel írottak, vagy nyomtatottak.

Csak akkor mehetél el mellettük, hogyha nevükön nevezted őket. De Emma és Ella nem ismerték a betűket, így esélyük sem volt a haladásra. Ha másképp nem, hát a tavon keresztül kell indulniuk, hogyha haza akarnak menni! Morgó bácsi azt mondta, hogy ha megmondják a kihalászott betűk neveit, akkor ez a betűhal hálából átviszi majd őket a túlsó partra. Úgyhogy Emma és Ella rázendítettek:

Emma: Ez a P betű, a pipa betű, igen, igen! A paprika betű, meg a pompom betű...

Ella: ...meg a paci betű...

Mindketten: paci, paci, paripa, gyí, paci, paripa, nem messze

van Kanizsa...

Morcos bácsi: Deb teccik dekeb, deb teccik, halásszunk még...no..halhal..hallgasátok csak..megint húzza a halacska...kabás van megint...kabás van... Emma: Ez az O betű, olló betű, o, o, orgona,...

Ella: ostor betű..ostor betű!

Mindketten: ostor betű, ... hahaha....gyí, gyí, gyí!

Morcos bácsi: Deb teccik, deb teccik, halacska...figyeljétek, bert halacskának kell

lennie! Na, na, na...NNNNNN

Emma: Ez a N betű! A napocska betű!

Ella: A néni betű!

Morcos bácsi: neb...neb..neb néni...no, no, Hopp!

De Emma és Ella nem ismerték fel Morcos bácsi utolsó betűjét, amely kétjegyű volt, és még egy ipszilonja is volt neki, és amely pont hiányzott a szó végéről! Mert nem mondható el, hogy a P, az O és az N betűk egy értelmes szót alkotnának. Így hát nem jutottak át a tavon, és nem mehetek haza. Ekkor megjelent a fejük fölött egy hatalmas madár, amely valamit tartott a csőrében.

Emma: Ez egy vadliba!

Ella: Igen, egy vadliba!

Morcos bácsi: Azaz! Egy vadliba!

A vadliba éneke:

Én vagyok a vadliba,
Most megyünk a lagziba,

A csőrömben most viszem,
Láthatjátok, azt hiszem...
S ha ügyesen megfejtitek,
Akkor szépen elmehettek...

Emma: Ez azt jelenti, hogy te egy betűt
rejtegetsz...

Ella: Igen, megvan, egy betűt hoztál a cső-
rödben!

Emma: A tyúkocska betűt!

Mindketten: A TY betűt!

A kislányok nagyon gyorsan rájöttek arra, hogy a Tyúkocska a TY betűt jelentette. Gyorsan összeolvasták a Morcos bácsi kihalászott betűit ezzel a Tyúkocska betűvel, s hát abban a pillanatban egy hatalmas PONTY ugrott ki a tóból, és szólt a kislányoknak, hogy ugorjanak fel gyorsan a hátára, mert átviszi őket a tavon.

A kislányok szépen elbúcsúztak Morcos bácsitól, aki persze nem volt Más, Mint Maga az M betű, álruhába öltözve. Aztán elindultak. Amikor a tulsó partra értek, megpillantottak egy szép házat, amelynek ajtaján ez állt: AZ ÁLOM KIJÁRATA. EMMA ÉS ELLA SZÁMÁRA. AHHOZ, HOGY KIJUSSATOK, FEL KELL SOROLNOTOK AZ ÖSSZES BETŰT!

Hogyhogy? – gondolták magukban a kislányok – Mondjuk el kívülről? Oh, nem fog sikerülni! – keseredtek el nyomban. De még annyi idejük sem volt, hogy bánatukban néhány könnyet ejtsenek, amikor a ház ablakaiból kiröppentek az ábécé betűi, és el-

kezdték vidáman fújni az ábécénótát.

Az A, Bé, Cé három hadvezér,

A Dé hasába minden belefér,

Az E azt vezényeli, hogy: ELŐRE!

Az F egy Féllábú, de bátor E,

A Gé, az minden gépet jól vezet,

A Há, az Hallgat, mert fegyelmezett...

És így, együtt énelkelve a betűkkel, Emma és Ella könnyedén meglökték a ház ajtaját, és kijutottak az álomból. Visszakerültek a

mi igazi világunkba, a kis ágyacskáikba, éppen akkor, amikor a csörgő-óra berregni kezdett, mint ahogy azt minden reggel hétkor megtette. És indulni kellett az iskolába.

Nagy volt a tanítóbácsi meglepetése, amikor megtudta, hogy Emma és Ella minden betűt ismernek, az ábécét meg úgy fújják kívülről, mint a vízfolyás, és a szavakat pedig egy levegővétellel, hibátlanul ki tudják olvasni:

Mindketten: AL – MA, ALMA!

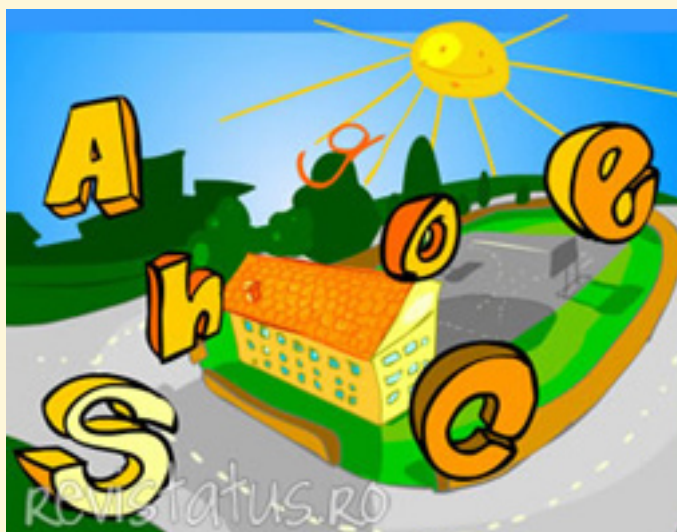
Tanítóbácsi: Gratulálok, lányok! Látom, hogy minden betűvel sikerült összebarátkoznotok. Nos, nehéz volt?

Mindketten: NEM

Tanítóbácsi: Hát persze hogy nem. Egy kis erőfeszítéssel, no meg egy kis segítséggel sikerült nektek!

Mindketten: Igen'

Tanítóbácsi: Hát persze, hogy igen! A világ, kedves gyerekek, betűkből áll.

Emma és Ella most már tudják, hogy a minket körülvevő világ betűkből áll. Olyanokból, amelyek nem gögösek, nem unalmasak. Hanem barátok.

Hallgassátok csak:

Az A, Bé és Cé három hadvezér,
A Dé hasába minden belefér,
Az E azt vezényeli, hogy: ELŐRE!
Az F egy Féllábú, de bátor E,
A Gé, az minden gépet jól vezet,
A Há, az Hallgat, mert fegyelmezett...

